

Retning af Konfiskering, Ekspropriation, sige, at en hvilken som helst Art af Beskatning er jo noget i Retning af at konfiskere, ekspropriere. Naar man lægger Skat paa Formuen, betyder det jo i Virkeligheden absolut dette, at man paalægger vedkommende at udlevere en Del af sin Ejendom, sin Formue. Hvad enten det er til Staten, Kommunen eller Amtet, er det et Paabud om at aflevere en Del af sin Ejendom. Man kan give det det ene Navn eller det andet, man kan kalde det Skat, og man kan kalde det Konfiskering, det faktiske er, at det offentlige, de, der har Myndighed og Magt til at iværksætte dette Paabud, kræver af ham, at han skal aflevere saa og saa meget. Og det er jo paa ingen Maade det samme, der skal afleveres i de forskellige Kommuner. Det er forskelligt, efter som man bor i den ene Kommune eller i den anden. Jeg tror derfor ikke, at det har nogen virkelig Værdi ved Behandlingen af Skattelove at komme ind paa en Vurdering af Lovforslagene ud fra de Betragtninger, at der kan være Tale om nogen Ekspropriation eller nogen Konfiskering. Der er ikke Tale om mere Konfiskering ved dette Lovforslags Vedtagelse end ved Vedtagelsen af en Lov om Formueskat eller Indkomstskat eller en hvilken som helst anden Beskatning, der falder paa vedkommendes Ejendom eller Person.

Jeg noterer med stor Tilfredshed, at Venstrepartiet har givet sin Tilslutning til Lovforslagets Princip, Hovedprincippet, hvorefter der kan indføres en Grundskyld til Kommunerne her i Landet. Men denne Tilslutning til Forslaget om Grundskyld er jo ledsaget af bestemte Krav om, at Grundskylden for Landkommunernes Vedkommende skal være ledsaget af en Ejendomsskyld. Nu er det imidlertid saa heldigt, at jeg har imødekommet dette Krav. Jeg vidste, at Venstre vilde sætte stor Pris paa at bevare Ejendomsskylden, derfor har jeg ogsaa stillet Forslag om, at der kan, hvis Kommunen vil det, opkræves kommunal Ejendomsskyld. Men det ærede Medlem Hr. Pinholt syntes ikke helt tilfreds med det Forslag, jeg i den Henseende har stillet. Det ærede Medlem sagde, at Fradraget var for stort, de 10 000 Kr. var for meget, dette taget overalt i Kommunerne vilde føre til, at en overvejende Part af Ejendommene i forskellige Kommuner overhovedet slet ikke kunde belastes med nogen Ejendomsskyld. Det ærede Medlem vilde i Stedet for det Fradrag paa 10 000 Kr., som er foreslaaet her i Lovforslaget, have et bevægeligt Fradrag,

saa vidt jeg forstod ham et bevægeligt Fradrag for Sognekommunerne paa Landet, men ikke for Amtskommunen. Jeg har allerede sagt, at jeg er villig til at forhandle om ethvert fornuftigt Forslag, og jeg vil nu med spændt Opmærksomhed afvente det Tidspunkt, da det ærede Medlem stiller Forslag i den Henseende. Men indtil saadanne Forslag foreligger til Bedømmelse, vil jeg hævde, at det Forslag, jeg har stillet, er fuldt retfærdigt og ogsaa anvendeligt.

Det ærede Medlem Hr. Pinholt udtalte tillige, at han ikke var sikker paa, at det Forhold, der i Lovforslaget er opstillet mellem Beskatning paa Jorden og Beskatning paa Bygningerne, eller rettere sagt, Promille-Forholdet mellem Grundskyld og Ejendomsskyld, var det rigtige. Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, var han dog ikke her helt sikker i sin Vurdering, men gav kun Udtryk for Betænkeligheder. Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme nærmere ind paa dette Forhold. Jeg mener, at det er et Spørgsmaal, som retteligt finder sin Afgørelse under en Udvalgsbehandling.

Det ærede Medlem sagde, at han vilde have en Ejendomsskyld, fordi Bygningsskyld var noget gammelt, noget hævdevundet her i Landet, og det vilde volde megen Vanskelighed af forskellig Slags, og ogsaa megen Ubillighed, fandt det ærede Medlem, hvis man ikke bevarede nogen Ejendomsskyld eller nogen Bygningsskyld. Jeg tror nu egentlig ikke, det ærede Medlem har absolut Ret i denne Betragtning. Jeg indrømmer, at man ved Overgangen fra den nuværende Beskatning af faste Ejendomme til den rene Grundskyld, hvis man vilde gaa til noget saadant, vilde komme i visse Vanskeligheder, hvis man ikke vil foretage Nedfældningsprocessen, thi man vilde ellers give en hel Mængde Ejendomsbesiddere en Skattelettelse, som de aldeles ikke havde noget som helst rimeligt Krav paa, ja, som endogsaa vilde være af den Beskaffenhed, at man fra alle Sider vilde betragte den som den rene Urimelighed, ikke mindst naar Talen blev om at give Skattelettelse for saadanne Ejendomsbesiddere, som havde erhvervet deres Ejendomme i den billige Tid. Det vilde være ganske urimeligt. Men jeg tror heller ikke, nogen vilde vove at stille et Forslag i den Retning. Man vilde altid tilvejebringe Overgangsbestemmelser, og man vilde ved Forslagenes Udarbejdelse sikre sig, at saadanne Skattelettelser ikke i nogen nævneværdig Grad kunde finde Sted. Man vilde sikre sig Samfundets Ejendomsret